

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 37/18
Luksemburg, 10 kwietnia 2018 r.

Wyrok w sprawie C-191/16
Romano Pisciotti / Bundesrepublik Deutschland

Państwo członkowskie nie jest zobowiązane do umożliwienia każdemu obywatelowi Unii przemieszczającemu się przez jego terytorium skorzystania z zakazu ekstradycji do Stanów Zjednoczonych, z którego korzystają jego własni obywatele

Jednakże przed przeprowadzeniem ekstradycji tego obywatela wezwane państwo członkowskie powinno umożliwić państwu członkowskiemu pochodzenia owego obywatela zażądanie wydania go w ramach europejskiego nakazu aresztowania

Romano Pisciotti, obywatel włoski, został oskarżony w Stanach Zjednoczonych Ameryki o uczestnictwo w antykonkurencyjnych uzgodnieniach w dziedzinie sprzedaży rur morskich. Podczas przesiadki w ramach lotu z Nigerii do Włoch R. Pisciotti został zatrzymany w Niemczech. Na podstawie porozumienia UE-USA o ekstradycji został on wydany do Stanów Zjednoczonych, gdzie następnie został skazany na grzywnę i karę pozbawienia wolności w wysokości dwóch lat.

Romano Pisciotti wniósł powództwo przed Landgericht Berlin (sąd krajowy w Berlinie, Niemcy) o zasądzenie odszkodowania od Niemiec. Zdaniem R. Pisciottiego Niemcy naruszyły prawo Unii, a ściślej ogólną zasadę niedyskryminacji ze względu na odmowę skorzystania z zakazu ekstradycji określonego w niemieckiej ustawie zasadniczej dla obywateli niemieckich.

Landgericht Berlin skierował w tym względzie odesłanie do Trybunału Sprawiedliwości.

W dzisiejszym wyroku Trybunał stwierdził przede wszystkim, że sytuacja obywatela Unii takiego jak R. Pisciotti (którego dotyczy wniosek o ekstradycję do Stanów Zjednoczonych i który został zatrzymany, w celu ewentualnego wykonania tego wniosku, w państwie członkowskim [Niemczech] innym niż państwo, którego jest obywatelem [Włochy]) jest objęta zakresem stosowania prawa Unii, gdy ten obywatel, przesiadając się w Niemczech podczas podróży powrotnej z Nigerii, wykonał przysługujące mu prawo do swobodnego przemieszczania się w Unii i gdy wniosek o ekstradycję wykonano w ramach porozumienia UE-USA. Fakt, że gdy został zatrzymany, R. Pisciotti przejeżdżał jedynie przez Niemcy, nie jest istotny w tym względzie.

Trybunał stwierdził ponadto, że w takim przypadku **prawo Unii¹ nie stoi na przeszkodzie temu, aby wezwane państwo członkowskie (Niemcy) ustanowiło rozróżnienie na podstawie normy prawa konstytucyjnego między własnymi obywatelami a obywatelami pozostałych państw członkowskich i udzieliło zgody na tę ekstradycję, podczas gdy nie udziela zgody na ekstradycję własnych obywateli, jeżeli uprzednio umożliwiło właściwym organom państwa członkowskiego, którego ta osoba jest obywatelem (Włoch), zażądanie przekazania tego obywatela w ramach europejskiego nakazu aresztowania, a to ostatnie państwo członkowskie nie przyjęło żadnego środka w tym względzie.**

Trybunał wskazał, że porozumienie UE-USA umożliwia, co do zasady, państwu członkowskiemu przyjęcie rozstrzygnięcia – albo na podstawie postanowień porozumienia dwustronnego (takiego jak umowa o ekstradycji Niemcy–Stany Zjednoczone), albo na podstawie przepisów prawa konstytucyjnego (takiego jak niemiecka ustawa zasadnicza) – dotyczącego obywateli krajowych poprzez nieudzielenie zgody na ich ekstradycję.

¹ Zakaz wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową i prawo do swobodnego przemieszczania się każdego obywatela Unii.

Jest prawdą, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w sporze w postępowaniu głównym nierówne traktowanie polegające na zezwoleniu na ekstradycję obywatela Unii będącego obywatelem państwa członkowskiego innego niż wezwane państwo członkowskie (takiego jak R. Piscioti) skutkuje ograniczeniem swobody przemieszczania się.

Jednakże, jak stwierdził już Trybunał², cel związany z unikaniem bezkarności osób, które popełniły przestępstwo, ma zgodny z prawem Unii charakter mogący, co do zasady, uzasadnić takie ograniczenie.

Rozpatrywany środek powinien być jednak niezbędny dla osiągnięcia tego celu, którego nie można zrealizować za pomocą mniej restrykcyjnego środka, takiego jak wydanie obywatela Unii do państwa członkowskiego jego pochodzenia, gdy ma ono jurysdykcję, aby w ramach europejskiego nakazu aresztowania ścigać tę osobę za czyny, jakie zarzucono jej we wniosku o ekstradycję.

W niniejszym wypadku organy konsularne Włoch zostały powiadomione o sytuacji R. Pisciotiego przed wykonaniem rozpatrywanego w postępowaniu głównym wniosku o ekstradycję, a włoskie organy sądowe nie wydały europejskiego nakazu aresztowania w odniesieniu do tej osoby. Z powyższego wynika, że prawo Unii nie stoi na przeszkodzie ekstradycji R. Pisciotiego do Stanów Zjednoczonych.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106

² Wyrok z dnia 6 września 2016 r., Petruhin, [C-182/15](#); zob. także komunikat prasowy [nr 84/16](#).